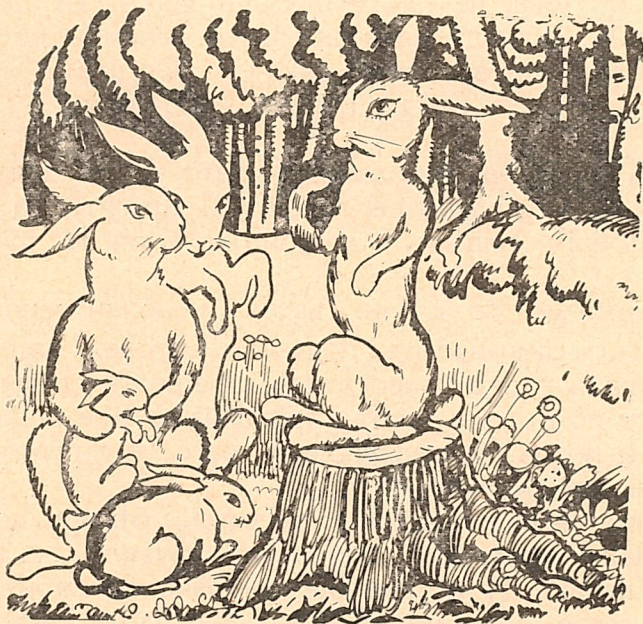

И отъ вълка не се страхувамъ, и отъ лисицата, и отъ мечката — отъ никого не се страхувамъ!

Това вече ставало съвсемъ забавно. Засмѣли се младитѣ зайчета, като си прикривали муцункитѣ съ преднитѣ лапички. Засмѣли се добритѣ старици — зайки, усмихнали се даже и старитѣ зайци, които сж били хващани отъ лисичи лапи и опитвали вълчи зъби — толкова билъ смѣшенъ заякъ. . . Ахъ, какъвъ смѣшенъ! И на всички изведнажъ имъ станало весело. Захванали да се премятатъ, да скачатъ, да се гонятъ, като полудѣли.

— Та какво има тукъ да се говори! — викалъ съвсемъ разхрабрилиятъ се заякъ — Ако ми попадне вълкъ, азъ ще го изямъ! . .

— Ахъ, какъвъ смѣшенъ заякъ! Ахъ какъвъ е той глупавъ! Всички виждатъ, че той е и смѣшенъ, и глупавъ, и всички се смѣятъ.

Говорятъ зайцитѣ за вълка, а ето го и той насреща.

Скиталъ той, скиталъ изъ гората по своитѣ вълчи работи, изгладнѣлъ и тъкмо помислилъ: „Хубаво би било съ зайче да позакуся“! и чува, че нѣкъде съвсемъ близо зайци говорятъ и него, сивиятъ вълкъ помѣнватъ.